

POSTANOWIENIE

3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 3 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Powiatu K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Zachodniopomorskiemu
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Powiatu K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 15 czerwca 2023 r., I ACa 1386/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Powód - Powiat K. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 czerwca 2023 r., wydanego w sprawie o zapłatę.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, co do statusu spraw wykonywanych przez powiat w ramach zadań z zakresu administracji architektoniczno-budowlanej, oraz z zakresu ochrony środowiska. W tej mierze strona powodowa wskazała, że występują wyroki, w których sprawy te

kwalifikowane są zarówno jako zadania własne powiatu, jak i zadania zlecone z zakresu administracji rządowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna powoda nie zawiera argumentów dostatecznych, pozwalających uznać, że skarżący skutecznie wykazał, że w sprawie została spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dominującym poglądem Sądu Najwyższego zadania z zakresu administracji architektoniczno-budowlanej są zadaniami własnymi powiatu (por. wyrok SN z 28 listopada 2019 r., III CSK 275/17; wyrok SN z 9 stycznia 2013 r., III CSK 89/12). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że do zadań własnych powiatu nie należą funkcje inspekcyjno-kontrolne nadzoru budowlanego, a jedynie funkcje administracyjno-prawne, wykonywane przez organy administracji architektoniczno-budowlanej.

Sądy *meriti* trafnie skoncentrowały się na wykładni art. 4 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 107), zgodnie z którym powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. administracji architektoniczno-budowlanej. Zadania w tym zakresie przypisane zostały przez ustawę powiatowi jako jednostce samorządu terytorialnego. Katalog zadań powiatu może być także odpowiednio poszerzony na podstawie przepisów ustaw szczególnych (art. 4 ust. 3 pkt 4 ustawy). Decyzja starosty wydana w związku z wykonywaniem takich zadań stanowi przejaw wykonywania własnych zadań powiatu, ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami, także w sferze prawa odszkodowawczego. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2013 r., III CSK 85/12, dokonano - wbrew stanowisku skarżącego - trafnej analizy statusu prawnego starosty występującego w sferze zadań

dotyczących „administracji architektoniczno-budowlanej”. Wskazano tam m.in. na wyraźne rozdzielenie struktury administracji architektoniczno-budowlanej i administracji nadzoru budowlanego. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że stosownie do art. 80 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, zadania terenowych organów administracji architektoniczno-budowlanej wykonują odpowiednio starosta (jako organ pierwszej instancji) i wojewoda (jako organ drugiej instancji), a przepis ten odpowiednio zharmonizowano z art. 4 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, określającym podstawy katalog zadań powiatu.

W treści skargi kasacyjnej nie została skutecznie wykazana potrzeba dokonania wykładni przytoczonych przepisów prawa. Autor skargi nie sprecyzował, z czego wynika potrzeba wykładni wskazanych w skardze przepisów, i z jakich przyczyn dotychczasowy dorobek doktryny i orzecnictwa jest niewystarczający. Nie przedstawił także, w odniesieniu do poruszanych problemów, możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych oraz racji jurydycznych stojących za każdą z nich.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964).

[dr]

[a.ł.]